RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.073 van 3 februari 2000
in de zaak A. 84.346/VII-18.377.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat T. OP DE BEECK,
kantoor houdende te LEUVEN,
Diestsevest 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nepalese nationaliteit, op 25 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 december 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op 30 maart 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikking van 21 juni 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Th. DE GROOTTE die, loco Advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Nepalese nationaliteit, komt België binnen op 26 juli 1998 en verklaart zich op 28 juli 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Nepalees/Engels, met behulp van een tolk.

1.2. Op 3 december 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 december 1999 tot weigering van verblijf luidt :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 2 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Nepalese taal machtig is.
> Betrokkene, die beweert de Nepalese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Gorkha. Zij zou in 1995, tijdens haar studies in Kathmandu, lid zijn geworden van de 'Nepal Maoist Communist Party'. Op 18 juni 1998 zou een geheime meeting van deze partij hebben plaatsgevonden op de campus van betrokkene. De politie zou evenwel op de hoogte zijn gebracht en zou de plaats waar de meeting zou hebben doorgegaan, hebben binnengevallen. Betrokkene, aanwezig op deze meeting, zou erin zijn geslaagd de plaats van de feiten te ontvluchten en zou naar huis in Gorkha zijn teruggekeerd, uit vrees door de politie te worden opgepakt. Op 20 juni 1998 zou betrokkene, samen met haar jongere broer, hebben deelgenomen aan een manifestatie van haar partij in haar dorp. Opnieuw zou deze betoging door de politie zijn verstoord maar betrokkene zou er opnieuw in zijn geslaagd de onlusten te ontvluchten. Betrokkene en haar broer zouden zich hebben schuil gehouden tot 27 juni 1998, datum waarop ze naar huis zouden zijn teruggekeerd. Dezelfde avond zou de politie haar jongere broer thuis hebben opgepakt, terwijl betrokkene zelf er nogmaals in zou zijn geslaagd het huis te ontvluchten door uit het raam van de eerste verdieping te springen. Ze zou naar haar tante in Chitwan zijn gegaan en van daaruit op 1 juli 1998 naar een oom in Indië, waar ze zou hebben vernomen dat haar broer door de folteringen van de politie zou zijn gestorven. Op 26 juli 1998 zou betrokkene vanuit Indië, via Frankrijk, naar België zijn vertrokken.
> Er dient vastgesteld te worden dat aan het relaas van betrokkene geen geloof kan worden gehecht nu dit relaas het voorwerp is van ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden. Zo verklaarde betrokkene tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze twee broers heeft, namelijk D. P. en N. R., die beiden bij haar ouders in Gorkha wonen. Tijdens het interview in dringend beroep daarentegen verklaarde betrokkene aanvankelijk dat zij één broer

(D. P.) en één zus (nl. B. P.) heeft. In de loop van het interview verklaarde betrokkene dan plots dat zij ook nog een jongere broer heeft en dat haar oudste broer sinds 1997 in de gevangenis zit en dus niet bij haar ouders woont. Deze fundamentele tegenstrijdigheid stelt de waarachtigheid van betrokkenes vluchtrelaas in twijfel en doet vragen rijzen over haar werkelijke identiteit.

Ook de begindatum van betrokkenes lidmaatschap van de Maoïstische partij, varieert naar gelang haar verklaringen. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zij op 13 maart 1994 lid werd van deze partij. In het interview in dringend beroep daarentegen verklaarde betrokkene dat de partij op 13 maart 1994 werd gesticht en dat zij in het begin van 1995 lid is geworden. Volgens de motivering van betrokkene in haar dringend beroep tenslotte zou de partij slechts op 13 maart 1995 zijn ontstaan.

Dergelijke anomaliën zijn dusdanig flagrant dat ze betrokkenes asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht stellen.

De feiten aangehaald door betrokkene, voor zover daar enig geloof aan zou kunnen worden gehecht, zijn bovendien onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene is uiteindelijk, in tegenstelling met haar broers, nooit door de politie opgepakt en zou er steeds in zijn geslaagd de pogingen daartoe te ontvluchten. Ze werd niet officieel in beschuldiging gesteld en kon het land zonder problemen, met de bus, verlaten.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet in het bezit was van enig reis- of identiteitsdocument, zodat betrokkenes reisweg noch diens identiteit kunnen gecontroleerd worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 december 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij

ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt :

"Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de behoorlijke feitenvinding;
Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de Administratie, wanneer zij zich dient uit te spreken over een administratieve rechtskwestie die tot haar wordt gericht, zich terdege dient te informeren nopens alle feitelijke elementen van deze kwestie;
Zonder deze feitengaring kan er immers geen voldoende juist beeld worden gecreëerd;
In casu heeft het Commissariaat-Generaal niet op voldoende diepgaande wijze gepeild naar de precieze toedracht van verzoeksters relaas;
Uiteraard dient de kandidaat-vluchteling zelf zijn feitenrelaas weer te geven, doch conform de algemene principes van het asielrecht, geniet deze in principe het voordeel van de twijfels;
(...);

Waar de administratie bepaalde problemen i.v.m. bewijs van geciteerde feiten ontwaart, of meent contradicties te ontdekken, dan dient zij daarop voldoende in te gaan, ten einde zekerheid te verkrijgen;

Indien zij vindt dat bepaalde elementen ontbreken (wetende dat de vluchteling niet mag worden geacht tot in de kleinste details zijn relaas weer te geven) dan dient de Administratie daarnaar voorzichtig te peilen;

Zulks is in casu niet gebeurd;

Klaarblijkelijk is er verwarring ontstaan i.v.m. het aantal broers/zussen die verzoekster heeft;

Op de vragenlijst van het Commissariaat vulde zij in : 2 broers (waarvan 1 overleden) en één zus;

Op pg.(?) van de verhoornota's in dringend beroep, antwoordt zij : 1 broer (naam van de nog levende) en één zus;

Hiermee heeft zij de nog levende leden aangeduid; de vraag was immers : 'Familie in TR(?)' (de voorgedrukte lijst is blijkbaar bedoeld voor Turkse kandidaten!); de familie die er thans nog verblijft, zijn inderdaad o.a. deze ene broer en ene zus;

Op de vragenlijst tevoren werd naar de familie tout-court gevraagd, waarbij het dus wel behoorde de overleden broer te vermelden;

Op pg. 8 van het verhoor wordt enkel de bedenking opgeschreven dat er geen overeenstemming in de verklaringen is, doch nergens blijkt dat verzoekster hiervan werd ingelicht, ten einde te kunnen reageren;

De Commissaris-Generaal had zeer eenvoudig dit misverstand kunnen uitklaren, doch deed dit niet;

Integendeel liet men verzoekster geen kans, en verweet men haar een 'fundamentele tegenstrijdigheid die de waarachtigheid van haar relaas in twijfel stelt, en zelfs vragen doet rijzen over haar identiteit';

Ook m.b.t. de start van activiteiten voor de Mao Badi Communistische partij (en de stichtingsdatum daarvan), laten de nota's van het interview op DVZ slecht in beperkte mate toe te achterhalen welke vragen er precies werden gesteld, en hoe de antwoorden werden genoteerd, gelet op het zeer beknopte karakter van dit interview;

Verzoekster zou hebben verklaard :

'Mijn familie en ikzelf werkte met de Mao Badi Communistische partij, sinds 13 maart 1994...'

Hierbij kan de toevoeging 'sinds 13 maart 1994', evengoed slaan op de partij zelf (stichtingsdatum);

De wijze van noteren laat niet toe zich daarover duidelijkheid te verschaffen;

Resumerend kan worden gesteld dat in geen geval het Commissariaat-Generaal de nodige duidelijkheid aan verzoekster zelf heeft gevraagd (al was het maar onrechtstreeks), en daarmee op gedegen wijze aan juiste feitenvinding heeft gedaan;

Integendeel nam men nota van eventuele contradicties, liet men deze vooral niet uitklaren, en deed men daarmee verzoekster de das om";

Overwegende dat op het eerste gezicht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid; dat om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de mogelijkheid heeft benut om de vragenlijst van het Commissariaat-generaal in te vullen; dat verzoekster werd uitgenodigd voor een interview op voornoemd Commissariaat; dat zij aldus de mogelijkheid heeft gehad om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en om eventueel aanvullende stukken neer te leggen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkele tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal; dat deze tegenstrijdigheden in de huidige stand van de procedure door verzoekster niet ernstig worden betwist; dat op het eerste gezicht verzoekster nooit door de politie van haar land van herkomst werd opgepakt en niet officieel in beschuldiging werd gesteld; dat zij bovendien haar land, met de bus, zonder problemen verliet;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat er verwarring zou bestaan omtrent het aantal broers en zussen dat zij zou hebben; dat deze verwarring onbestaande is, vermits verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart twee broers te hebben, dat zij op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal

vermeldt dat zij twee broers heeft en één zus; dat zij tijdens het intervieuw bij het Commissariaat-generaal verklaart dat zij één broer en één zus heeft, later verklaart zij, tijdens hetzelfde intervieuw dat zij nog één jongere broer heeft en dat haar oudste broer in de gevangenis zit; dat in redelijkheid de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit wat voorafgaat, een tegenstrijdigheid kon afleiden;

Overwegende dat, wat haar politieke activiteiten betreft, verzoekster aanvoert dat uit het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou blijken dat moeilijk kan worden achterhaald welke vragen er werden gesteld; dat dit volgens haar zou te wijten zijn aan het zeer summier karakter van het intervieuw;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken één uur en tien minuten heeft geduurd, wat niet als summier kan worden gekwalificeerd; dat bovendien verzoekster het verhoor zonder voorbehoud heeft ondertekend; dat er op het eerste gezicht geen causaal verband bestaat tussen de duur van de verhoren en de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal; dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zij lid werd van de "Nepal Maoist Communist Party" op 13 maart 1994 en op het Commissariaat-generaal zegt zij dat zij lid werd, bij de aanvang van het jaar 1995, maar dat voornoemde partij op 13 maart 1994 werd gesticht; dat tenslotte uit het verhoorverslag van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat aan verzoekster concrete vragen werden gesteld omtrent haar politieke activiteiten;

Overwegende dat op het eerste gezicht het in het eerste midel vervatte beginsel niet werd geschonden, zodat het niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat luidt :

"- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht;
- Schending van artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;
Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;
(...);
Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt;
Deze motivering moet bovendien afdoende zijn;
Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.
In casu komt te blijken dat deze formele motivering hoogst gebrekkig is;
Twee verbale misverstanden (te wijten aan moeilijkheden die met de tolk werden ondervonden), worden breed uitgesmeerd, en tot ver buiten hun proporties opgeblazen, zodanig dat men er de hele beslissing op kan laten steunen;
Men grijpt dit aan om het gehele relaas van verzoekster als bedrieglijk te bestempelen;
Als verdere 'motivering' wordt nog gesteld :
'De feiten [...] zijn bovendien onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene is uiteindelijk, in tegenstelling met haar broers, nooit door de politie opgepakt en zou er steeds in geslaagd zijn de pogingen daartoe te ontvluchten; ze werd niet officieel in beschuldiging gesteld en kon het land zonder problemen, met de bus, verlaten';
De Commissaris-Generaal hanteert duidelijk beoordelingscriteria die niet relevant zijn, conform de geest van de vluchtelingenconventie;
Een paar algemene vaststellingen, bv. nooit opgepakt zijn door de politie, worden tot principe verheven; nergens wordt echter uitgelegd (gemotiveerd) waarom het ontsnappen aan de politie van

rechtswege zou betekenen dat een gegronde vrees is uitgesloten...;

Anderzijds stelt men wel (en lijkt men dus te aanvaarden) dat er wel pogingen tot arrestatie zijn geweest...

Verzoekster kan derhalve niet meer volgen m.b.t. de vraag op welk punt haar aanvraag/verhaal bedrieglijk zou zijn;

Indien (in het algemeen) bepaalde feiten als 'onvoldoende ernstig' worden beschouwd, dan dient te worden gepreciseerd welke criteria daarvoor worden aangewend, zeker in de gevallen waarin het relaas van de kandidaat politiek-vluchteling als onvoldoende ernstig wordt van de hand gewezen;

Het resultaat is dat verzoekster op dit ogenblik niet weet waarom haar verhaal niet aux sérieux werd genomen, daar haar niet is uitgelegd waarom haar problemen in Nepal onvoldoende ernstig werden bevonden;

Er werd derhalve onvoldoende gemotiveerd;

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat deze gebrekkige motivering, die moet samengelezen worden met het sub 1/ weergegeven euvel der onvoldoende feitenvinding, aantoont dat het Commissariaat-Generaal zich niet de nodige moeite heeft willen (ge)troosten om de aanvraag gedegen en grondig te onderzoeken, en dat het zich er heel snel heeft vanaf gemaakt;

Het relaas van verzoekster was in het algemeen zeer coherent, en zonder meer voldoende ernstig;

Zij meent dan ook dat haar het statuut van politiek vluchteling zou moeten worden toegekend, vermits zij voldoet aan de voorwaarden van art. 1 A, 2 van de Conventie van Genève van 1951 :

1. zich buiten het land van herkomst bevinden : dit is uiteraard het geval;
2. gegronde vrees voor vervolging hebben :
   Uit de uiteenzetting der feiten blijkt dat verzoekster niet veilig naar Nepal kan terugkeren;
   Zij toonde aan voorwerp te zijn van politieonderzoek aldaar, en meer nog, gevaar te lopen te worden opgepakt; hoger werd reeds vermeld dat het Commissariaat-Generaal blijkbaar aannam dat pogingen tot arrestatie er wel degelijk geweest zijn;
3. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging;
   Verzoekster toonde aan te behoren tot de Maoistisch getinte Communistische Partij;
4. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen,
   Zulks wil en kan verzoekster inderdaad niet; dit bracht haar immers tot het aanvragen van politiek asiel (in België)";

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de vastgestelde tegenstrijdigheden onder meer te wijten zijn aan moeilijkheden met de tolk; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij enig voorbehoud heeft geformuleerd betreffende de tolken en de vertalingen;

Overwegende dat verzoekster bovendien aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft gepreciseerd waarom de gerelateerde feiten niet voldoende ernstig zijn; dat zij niet weet waarom haar verhaal niet ernstig werd genomen;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoekster aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat er

tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal en dat deze tegenstrijdigheden niet worden weerlegd door verzoekster; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekster nooit werd opgepakt door de politionele diensten van haar land van herkomst en dat zij bovendien haar land ongehinderd kon verlaten met een bus; dat tenslotte het relaas van verzoekster summier, oppervlakkig, en zeer algemeen is, zodat zij de vrees voor vervolging in haar land van herkomst op het eerste gezicht niet aantoont;

Overwegende dat het tweede middel van verzoekster niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat verzoekster een derde middel aanvoert dat luidt :

> "schending van art. 3 EVRM.
> Volgens de Commissaris-Generaal kan verzoekster worden teruggeleid naar Nepal;
> Verzoekster meent op basis van haar dossier (zelfs in de mate dat daaraan door het Commissariaat-Generaal niet werd getwijfeld) evenwel dat zij bij een gedwongen terugkeer het slachtoffer zal worden van behandelingen zoals verboden door art. 3 EVRM;
> (...)";

Overwegende dat artikel 3 van het EVRM bepaalt :

> "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.";

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster heeft verklaard dat zij geen politieke activiteiten heeft ontwikkeld in haar land van herkomst; dat uit de samenlezing van haar verschillende verklaringen is gebleken dat zij haar land

is ontvlucht omwille van een plaatselijke crisis; dat blijkt dat zij nooit werd opgesloten, veroordeeld of in beschuldiging werd gesteld; dat zij bijgevolg op het eerste gezicht niet aantoont met concrete en relevante gegevens waarom zij persoonlijk of systematisch zou worden vervolgd in haar land van oorsprong; dat bijgevolg het in het derde middel vervatte artikel 3 van het EVRM op het eerste gezicht niet werd geschonden en dat dit middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**